

Сценарій свята Миколая

Що нині за днина,
Що нині за свято,
Що сюди зібралось
Так гостей багато?

Знаю, що за днина,
Знаю, що за свято.
То прийшли Вкраїні
І нам честь віддати.
Всім нам честь віддати,
Бога привітати,
Про святого Миколая
У цей день згадати.

Вчитель: Шановні батьки і вчителі, дорогі діти! Хто не знає про святого Миколая? Малий і старий його знає про нього. Щороку приходить він у кожному господу з миром і дарунками. Для маленьких стає чарівною казкою, коли невидимо з'являється вночі і кладе під подушку такі бажані гостинці. Виростають діти – і добра казка зникає, а Миколай залишається.

Наслідуймо добро і вчинки Миколая! Нехай це свято стане для нас святом Милосердя, святом Доброти, Прощення, Любові до ближніх.

За вікном сніжок летить,
Вітром завіває,
Тож спішіть усі до нас
На свято Миколая!
Ну, а хто сюди прийшов,
Раді вас вітати
Веселіться і радійте
На нашому святі.

Маємо чого радіти,
Добре знаєте ви, діти!
Долетіла до нас вість,
Що до нас в дорозі гість.
Хто це? Кожен пам'ятай!
Це святий наш Миколай!
Діточок він всіх згадає,

Їм дарунки посилає,
Він вже близько, вже іде,
Наша пісня хай гуде!(Пісня)

Ведуча: Жив колись давно на світі
Десь у Азії юнак,
Роздавав дарунки дітям
Той багатий одинак.

Бідним дітям у потребі
Дарувати він любив,
Аж Господь Вседобрий в небі
Миколая полюбив.

Став єпископом всезнаним
Миколай і чемно жив.
Особливої пошани
Він у Бога заслужив.

Запитав Господь: «Що хочеш
За свої заслуги ти?»

Хочу, Господи, я хочу
Раз на рік на Землю йти.

Завітати в кожну хату,
Всіх вітати знов і знов,
Чемним дітям роздавати
Подарунки за любов.

І отак щоразу, діти,
Вам щороку Бог дає:
Миколай мандрує світом –
Подарунки роздає.

(Розповіді учнів про Святого Миколая)

Нічого не бракувало малому Миколі – ні одежі, ні їжі. Та він був сирота, мама вмерла рано, за нею і тато. Хлопчик ріс під опікою чужих людей. Він часто виходив на вулицю погратися з дітьми. Це були діти небагатих батьків. Микола їх жалів, але не знав, як допомогти.

Був у Миколи старий учитель. Одного разу вони читали Святе Письмо: «Коли ти робиш добро, нехай твоя правиця не знає, що робить лівиця...».

– Як це розуміти? – запитав в учителя замислений Микола.

– Коли ти робиш добро іншому, то не треба про це голосно всім розказувати. Краще не хвалитися своїми добрими вчинками.

Стояла глибока осінь. Миколка знав, що багато дітей у їхній околиці живуть бідно, у голоді і холоді. От родина старого Олександра. Мати хвора, в Петруся немає взуття, а мала Софійка вранці збирала на дорозі ломаччя, щоб було чим затопити в печі.

Увечері Миколка тихо, щоб слуги не бачили, подався до комори. Набрив у торбину борошна, налив пляшечку олії, набрав повні кишені яблук, відшукав у своїй скринці пару нових шкарпеток, нові постелики. Все це склав у велику торбину і сховав під своїм ліжком. Коли в домі всі поснули, він тихенько вислизнув із ліжка, пробрався до Олександрової хатини, поклав там торбину й чкурнув додому.

Вранці старий Олександр не міг натішитися щедрими дарунками. Але хто це міг зробити? Кому подякувати? З того часу Миколка часто робив такі дарунки бідним сусідам. Люди молили Бога за невідомого, який їм допомагає. Та ніхто не здогадувався, що то був Микола.

Миколині слуги стали помічати, що зникають харчі, одяг, паливо з комор. Стали пильнувати. Одного разу, коли Миколка тільки-но склав торбинку і вийшов із свого подвір'я, його наздогнав старий слуга. Думав, що то злодій. Тоді й стало відомо всім, хто піклується про бідних.

Минули роки. Микола вивчився, став священиком. Усе своє добро роздав бідним людям і служив їм, як тільки міг. За це Господь дав йому силу творити добро ще більше. Коли ж Микола помер, його причислили до святих. Відтоді всі згадують святого Миколая, свято його відносять до грудня і цього дня роблять одне одному подарунки.

А десь високо в небі тієї ночі чути срібні дзвіночки. То на санчатах їздить Миколай і заглядає в кожне віконце: чи не обминули якої дитини. Переїздить з хмарки на хмарку. Дзвіночки ніжно тельняють. Старий місяць весело усміхається в засніжені вуса. Він знає, що тієї ночі всі мають бути щасливими. І ті, що дарують, і ті, що подарунки роблять. Бо найбільше щастя в житті – робити добро.

У дитячий край щасливий
Йде весела вість,
Що коником білогривим

Їде з неба гість.
Дарів він несе багато,
Повнії санки.
Радість буде в кожній хаті,
Бо в них забавки!
Їде, їде гість багатий
У дитячий край.
Хто цей гість? Ви відгадали?
Всі разом: Святий Миколай!

Лиш раз в рік таке буває:
Господь небо відкриває,
І на землю поспішає Миколай.
В кожну хаточку, домівку,
Чемним дітям під голівку
Ласку Божу залишає Миколай.

Від хати і до хати,
Снігами через ліс,
Спішить, спішить завзято
Старенький сивий дід.
Коли святий Микола
З небес на землю йде,
То кожний дім і школа,
Мов вулик бджіл гуде.

Коли замерзла річка,
І став біленький гай,
Зійшов у темну нічку
На землю Миколай.
Миколай Святий у шапці
І у теплім кожушку,
Принесе усім гостинці
У чарівному мішку.

Святий та добрий Миколай,
До нас у школу завітай,
На нас, маленьких подивися
І подарунків всім нам дай.

Святий Миколаю, прийди до нас з раю,
Принеси нам дари кожному до пари.
Цукерочок смачненьких, булочок пишненьких,
Книжечок багато читати у свято.

Миколаю, Миколаю, я тебе чекаю.
Тебе люблю, Тебе кличу, святий Миколаю!

Святий Отче Миколаю,
Нашу хату не минай.
Подаруй мені на втіху
Величезну торбу сміху,
Ще й здоров'я для родини,
Красну долю для України.

Миколай з небес нас бачить,
Хто слухняний, хто не плаче,
Як добро робити, знає,
Тата й маму поважає.
Всім, хто чемний, працьовитий,
Дружно хто уміє жити,
Миколай в святковий день
Подарунки принесе.

Сценка

Батько: Холодно надворі. Намело багато снігу. Саме цієї ночі святий Миколай опускається на срібній вервечці з неба на землю. Сивобородий, у довгій золотистій накидці, заходить він до кожної хати і розкладає дітям під подушки свої пречудові гостинці. Правда, неслухняним дітям святий Миколай дає хіба що гарного прутика.

Маруся: Мамо, а в нашій хаті також сьогодні свято буде?

Мати: Накінець-то, діти милі,
Ви діждались тої хвилі,
Що з небесного престола
Зійде пресвятий Микола.
Темна нічка за шибками,
Сніг біленький мерехтить,
Небеса блистять зірками,
Десь дзвіночок гомонить.

Миколай вже поспішає,
А з ним ангели малі,
В кожну хату він загляне,
Бо дарунків хочуть всі.

Тато: А щоб від Миколая подарунки отримати, треба гарно вчитися в школі,
не лінуватися ніколи, все у хаті допомагати, що лише вам скаже мати.

Доня: А скажи нам, мамо мила,
Де той пресвятий Микола
Тих дарунків дістає,
Що так щиро роздає?

Мати: В небі є така скарбниця,
Там дарунків – без кінця.
Святий Микола їх бере
І на землю всі несе.

Тато: Та не лише святий Микола
Сходить з небесного престола,
З ним і ангели бувають,
Що святому помагають.
А іще таке буває,
Що услід за Миколаєм
З пекла антипко втече,
Всім неробам, пустунам,
Злодіям і брехунам
Він вилами погрожує
Та ще й пеклом лякає.

Петрик: А скажи, матусю люба,
Він страшний дуже?

Мати: А ви не бійтеся, він до нас не завітає, бо ви діточки чемні, слухняні,
допомагаєте своїй мамі.*(гладить по голові)*

Тато: Тихо, діточки мої, щось там чути у дворі.
Мати (визирає у вікно):
Хтось там дзвонить і тупоче,
Мабуть, до хати зайти хоче.
Підемо подивимось.*(бере теплу хустку і виходять)*

Петрик: Цікаво, а що мені Миколай принесе?

Маруся (*хапається за голову*). Ой, у нас ще не прибрано в хаті! Як же ми Миколая будемо стрічати? (*Порається в хаті й поправляє ряднину, бере віник і підмітає*). А ти, Петрику, принеси образ святого Миколая.

Петрик: Ну, це вже не моя робота, мені пора вже спати, щоб скоріше завтра встати.

Маруся: А дарунків хочеш ти? Від антипка різки жди! (*Петрик приносить образ святого Миколая і вони вдвох чіпляють його на стіні*).

Маруся: Як би я хотіла дістати від святого Миколая червоні чобітки, теплі рукавички.

Петрик: А я – гарну іграшку, солодощів багато.

Маруся: (*бере Петрика за руку*). Петрику, щоби вислухав нас святий Миколай, то і сьогодні треба щиро помолитися (*вклякають перед образом, моляться*).

Святий отче Миколаю,
Щиро ми тебе благаєм,
Сповни нині наші просьби,
Що на думці ми їх маєм.
Звели дітям дарунки подати.
В надії будем Тебе чекати.

Маруся: А тепер пора спати. На добраніч.

Петрик: Цілу ніч буду чекати...
(*Завіса закривається. Звучить музика колискової «Спи Ісусе, спи»*).

Ведучий: Нічка тиха, таємнича,
Повна дива і чудес.
До дітвори прийде в гості
Довгожданий гість з небес.
Буде радість, буде втіха,
Бо ж усякий пам'ятай:
За дітей цієї ночі
Не забуде Миколай!

У ніч грудневу місяць світить,
Чарівні мрії, сни.
Тихо всюди, сплять всі діти.
Вже заснули всі.

Біля ліжка ангел Божий,
Хоронитель ангел жде.
Він тихенько вчинить двері
І дарунки покладе.

Але, що це? *(Хтось тупотить, поспішає. На сцену, перед завісою, вибігає чорт).*

Чорт: Привіт, дзень добрий, гутен таг! *(Кланяється).*

Вітаю вас на різний смак.

Мене звать антипком,
До вас примчав я аж із пекла,
У вас – зима, в нас – хата тепла,
У вас – мороз за хвіст щипа *(покзує хвоста),*
І снігу в очі насипа,
Не дивіться, що я тут гість,
Морозить, студить, як на злість.
(В кінці залу задзвонили дзвони).
О, це вже ангели сходять з неба,
Десь би тут сховатись треба.

(Шукає, де б сховатись, ховається за завісою. По залу йдуть дівчата-ангели, в руках – дзвони, які дзвонять і виходять на сцену. Завіса відкривається. На сцені - царський трон.)

1-й ангел: Де з молока тече дорога,
Де безліч зір, де царство Бога,
Я звідти йду і вість веселу
Несу у вашу я оселю.

2-й ангел: Ще хвилька, діти, і між вами
Тут стане Миколай святий.
Він з щирим серцем і дарами
Опиниться у залі цій.
(Чортик чхає за завісою).

1-й ангел: Тихо, діти! Хтось тут є, треба подивитись. *(Ангел шукає когось на сцені, знайшовши, тягне за хвоста чортика на сцену).*

Чортик (плаче): Ой-ой-ой! Болить.

Ангел: Ось цей боягуз. Бачите як сховався!

Чортик: І зовсім я не боягуз!
До цих нечемних дітей
Я із самого пекла примчався.
Прутики вербові я приніс. *(Показує в'язку).*
І кожен з прутиків придається
Отим лінивим, що не вчаться!
(Бігає по сцені, розмахує в'язкою прутиків).

2-й ангел: *(підходить до нього).*

Геть, антипко, то дарма,
Лінюхів у нас нема.
Правда, діти, що нема?

Діти: Нема!

Чортик: Хай ці прутики придбає,
Хто батькам не помагає.

1-й ангел: Геть, антипко, то дарма –
Неслухняних в нас нема.
Правда, діти, що нема?

Діти: Нема!

Ангел і діти: Геть, антипко! *(Проганяють, він втікає).*
А тепер, діти, заспівайте пісню про Миколоя, він почує її та швидше прийде
до вас. *(пісня «Ой хто, хто Миколоя любить»).*

Ведуча: Дивіться, що там світиться, горить, наче зірка миготить.
*(До залу заходять ангели, які тягнуть сани з подарунками, за ними величаво
йде Миколай)*

Ангели: Сніг, сніжок, посипай,
Ось і добрий Миколай!

Миколай: Доброго дня, любі діти, шановна громадо! Я прийшов до вас із
далеких небесних просторів і приніс вам благословення від Бога.

Нині свято в вашім домі
І я вас вітаю,
Гараздів, здоров'я і доброї долі
Щиро вам бажаю.
Колись в цій школі я вже був,

Дарунки дітям роздавав,
До праці всіх вас закликав,
Наказував вам чесно жити,
Від зла тікати, а добро творити.

Сьогодні я приніс вам солодкі й смачні подарунки й усіх ними наділю: і чемних, і, навіть, не зовсім чемних, бо ви всі мені любі й милі. *(Знову вибігає чорт на сцену, в руках – книга «Гріхи»).*

Кому дарунків?
Забіякам цим і пустунам?
Боягузам, лінюхам?*(сміється)*
Антипкам краще знати,
Кому дарунки роздавати.
Миколаю, зупинися,
Подарунки заховай,
Тут зібрались діти грішні *(показує книгу)*
Ти нічого їм не дай!
О! Гріхів у них багато!
(Одягає окуляри, сідає на краю сцени, відкриває книгу «Гріхи» і читає).

Ось вчора Гриць тихцем у друга кинув камінцем.
Іванко бігав над потоком і Ганнусі підбив око.
А малий Андрій до кави своїй мамі всипав солі.
Павло часто не ходив до школи.
А Оксанка – що й казати, не хотіла іти спати!
Нагрішили, нагрішили, ти дарунків їм не дай!
Дай мені, а я швиденько донесу їх у свій край!

Ангел: Ах ти, чого вдерся в нашу хату?
Бачиш, тут святий Миколай,
Ану швидко звідси втікай!

Чортик: Ні, я вам не помішаю,
Я ще щось сказати маю...

1-й ангел: Досить, досить! Щось ти
Крутиш, баламутиш.
Не дійдеш ти так до цілі.
Всі крутійства ті – намарне,
Бо всі діти наші – гарні.
Згинь, нечиста сило!

Не ходи по цьому світу,
Зла ніде не сій!!!
Геть звідси! (*Виганяє чорта*)

Миколай: Я дарунки оті просто так не даю.
За всі гарні справи я торбину свою
Розв'язу для дітей, що достойні наград,
Котрі мають повагу і до буднів, і свят.
Котрі бога шанують в юнім серці завжди,
Він спасе від невдач, відверне від біди.
Ану, дітки, тут при мамі скажіть,
А чи були ви слухняні? (ТАК)
А в школі добре вчилися?

Ці дарунки, діти, роздадуть ангели господні,
А ви нам вірші розкажіть та й заспівайте сьогодні.

Свято Миколая святкуємо в цей час,
Здійснились всі мрії, Миколай у нас.
Здійснились бажання всієї дітвори,
Він приніс малятам дарунки свої.

Любий Миколаю, прощення прийми,
Будемо слухняні, будем чемні ми.
Будем пам'ятати заповіді всі,
Хочемо ми жити в щасті і добрі.

Який ти добрий, Миколаю,
Даєш нам все, що ми бажаєм.
Даєш нам голосочок
До гарних співаночок.
А ми тобі співаєм, бо ще журби не знаєм.
Бо ти добрий, Миколаю,
Даєш нам все, чого бажаєм.

Нехай цей ранок, що в школі лине,
Принесе запах квіток України.
Нехай ця днина додасть нам сили,
Щоб ми Вкраїну завжди любили.
(Звучить музика. Миколай роздає дарунки.)

Миколай: Ось, слава Богу, все роздав,
Що міг, і що з собою взяв.
Від десь за рік я знов прийду,
То може більше принесу.

2-й ангел: Вітаю вас, милі люди,
При вашій родині.
Нехай добро з вами буде,
І щастя віднині.
Нехай смуток ваш і горе
Спливуть за водою,
І утопить їх хай море
Зі слізьми і бідною.

1-й ангел: Мир несучи я вам в оселі,
Щирість, правду, згоду,
Щоб завжди були веселі
Діти в вашім роді.
Щоб серця в вас не черствіли,
Не були байдужі,
Щоб ви інших розуміли
В голоді і стужі.

Щоби неправда в домі вашім
І не ночувала,
Щоб лиш правда в серці вашім
Завжди панувала.

Миколай: От настав прощатись час,
Залишаю вже я вас.
Будьте добрі й завжди щирі,
Живіть в злагоді і мирі.
Мамі й татку помагайте,
Менших себе не чіпайте.
Вчителям у поміч будьте,
І мене ви не забудьте.
Швидко мчиться часу лік,
Знов прийду я через рік
На велике, світле свято.
З Миколаєм вас, малята!